

باغ پسته آب نداشته باشد ول معطل است و زمین سوخته به حساب می آید. اینکه امروز بسیاری از باغداران ما به مشکل شوری آب و یا اتمام آب چاه خود روبرو شده و هرچه عمق چاه را نیز بیشتر کرده اند، باز موتور پمپ شان جز گل شور چیزی بالا نکشیده و نمکیده بر کسی پوشیده نیست. بسیاری از باغداران نیز برای رفع این مشکل ناچار به خرید چند ساعت آب از قنات‌های هنوز برجا مانده در قهستان شده اند و آن را با کیلومترها فاصله با تانکر و لوله کشی از منطقه قهستان به مناطقی مثل زیدآباد کشیده اند. کاری که به جز هزینه، موجب تنش‌های اجتماعی زیادی هم در سال‌های گذشته شده و در آینده خواهد شد.

پس راهکار چیست. آیا باید به سوخته بودن زمین‌های چندین هکتاری این باغداران ایمان آورد و منطقه را رها کرد و رفت؟

دانش روز این طور فکر نمی کند. باغ‌های خشکیده یا بی آب مانده و تشنه‌ی پسته می‌توانند برچیده شوند و جای خود را به مزارع خورشیدی بدهند. و پسته داران سابق می‌توانند به این گزینه به طور جدی فکر کنند.

سیرجان با داشتن حدود ۳۰۰ روز آفتابی در سال از بهترین شهرهای ایران در زمینه انرژی خورشیدی است. در این میان سیرجان در مرکز دوزنقه طلایی استان کرمان در زمینه تابش خورشید است و میانگین ۸ ساعت انرژی خورشیدی برای استفاده ما دارد. همین طور سیرجان یک شهر در مسیر بادهای موسمی و فصلی مختلف است و از قدیم به داشتن بادگیر شهرت داشته. اجداد ما حتی آسیاب بادی و آبی داشته اند یا جهت اتاق‌های زمستان نشین را آفتابگیر در نظر می‌گرفتند که به معنای سازگاری کامل انسان و نیازهای رفاهی او با طبیعت بود. چیزی که غرب قرن‌ها از آن غفلت کرد و حالا به درک آن نائل شده اما دریغ که ما ایرانیان امروزی عجیب مقلد غرب شده ایم و آن هم مقلدی با چندین سال تاخیر!

ما برای استفاده از این پتانسیل خوب سیرجان چه کار کرده‌ایم؟

تا همین چند سال پیش که تابستان‌ها کلی قطعی برق داشتیم و کمبود انرژی. بعد هم که مسئولان برای تامین نیروی مورد نیاز بخش خانگی و صنعت به سمت ایجاد نیروگاه رفتند، چه کار کردند؟ رفتند قدیمی ترین نوع نیروگاه و

جایگزینی بدون نیاز به آب برای باغ‌های

پسته سیرجان

مزارع برق

خورشیدی

در شهر

آسمان بے ابر

